

Το αστικό τοπίο της πολυεθνικής Κυψέλης **Το τοπίο στη λογοτεχνία**

Κυψέλη, Στίχοι/Μουσική: Ορφέας Περίδης.

Στο καφενείο στην Κυψέλη
ανταμώσανε τα μέλη
ούζο, τσιγάρο, τέλη Σεπτέμβρη
βαθύ ποτάμι, Φωκίωνος Νέγρη.

Το λένε και είναι απαρτία
όλα σε σπρώχνουν στην αμαρτία
όλοι εργένηδες κι όλοι θλιμμένοι
μες στη πλατεία, στην οικουμένη.

Γύπες πετάνε στα Τουρκοβούνια
τώρα ανθίζει νέα κομμούνα
Αχμέτ, Χασάν, Αλί, Τσεντάι
η επανάσταση αρχινάει.

Θαν' ο Κανάρης, θαν' ο Καρόρης
ο Εγγονόπουλος, ο Καραντώνης
ο Γιαννακάς θα 'ναι ο Άλκης
θα 'ναι κι ο Χρήστος ο Ασημάκης.

Στο καφενείο στην Κυψέλη
ανταμώσανε τα μέλη.

Σταυρούλα Σκαλίδη, Προδοσία και εγκατάλειψη, Εκδόσεις Πόλις, Αθήνα 2008.

«...Ξαφνικά σταμάτησε δίπλα μου μια σκιά και μ' έπιασε από τον αγκώνα, απαλά, αλλά αιφνιδιαστικά. “Μίστερ”, ψιθύρισε παρακλητικά, “φοβάσαι, έγκο, όχι”. Στράφηκα

τρομοκρατημένος. “Εγώ”, ξαναείπε, λες και έπρεπε να ξέρω πού ανήκε αυτό το παραμορφωμένο “Εγώ”. Η μουσουλμάνα μου! Κρυμμένη στην είσοδο μιας πολυκατοικίας διόλου φωταγωγημένης. Στάθηκα. “Τι θες εδώ τέτοια ώρα;”, τραύλισα. Μου έκανε νόημα με το χέρι να σωπάσω. Μια φορά που έπρεπε να βγάλω το σκασμό, κι εγώ είχα υψώσει τους τόνους. Δεν ξέρω από συναναστροφές, είπαμε. “Πολισία”, συλλάβισε θλιμμένα, σέρνοντας από το χέρι δύο κουτσούβελα υποταγμένα και υπάκουα, νυσταγμένα. Τη λυπήθηκε η ψυχή μου. Έκαναν έφοδο για λαθρομετανάστες στα υπόγεια που έμενε, λόγω κάποιου εγκλήματος στην περιοχή και γυρνούσε με τα παιδιά της στους δρόμους να γλιτώσει την απέλαση. Με αναγνώρισε και αντί να περιπλανιέται στα επίφοβα στενά, μου ζήτησε να την κρύψω με τα μικρά της που ‘μοιαζαν με ξωτικά από παραμύθι. Της είπαν κάτι λεξούλες άγνωστες σε μένα, εκείνη τα καθσύχασε αγκαλιάζοντάς τα προστατευτικά και γύρισε προς το μέρος μου. “Φτάσουμε σπίτι εσένα; Βρούνε, διώξουνε πολισία”· με κοίταξε με μια παγερή αξιοπρέπεια που με ξάφνιασε. Δεν με παρακάλεσε με λόγια. Μου το είπε με το σώμα της, τη στάση της ότι έπρεπε να βοηθήσω. Ορίστε μας! Αναγκάζομαι να φαίνομαι ψυχόπονος, ενώ δεν είμαι. Μου άρεσε ωστόσο η ιδέα, γιατί ένιωθα, λες και θα έκανα κάτι ριψοκίνδυνο, δηλαδή ανθρώπινο. Κατά βάθος τους ζηλεύω τους μουσουλμάνους κι όλους αυτούς τους αλλιώτικους που έχουν καταφθάσει στην περιοχή. Τις Κυριακές γλεντάνε με τις εξωτικές μουσικές τους, μαζεμένοι πολλοί στα χαμόσπιτά τους και ξεφεύγουν στις ψυχρές φαιές γειτονιές της Κυψέλης κάτι πολύχρωμες μυρωδιές από φαγιά που νοσταλγώ, ενώ δεν έχω γευτεί ποτέ. Μια ευδαιμονία πολύ μακρινή από τη μονοτονία τη δική μου. Άλλωστε εγώ υποσιτίζομαι. Από επιλογή.

[...]

Πού είναι αυτός ο Θεός; Δεν έχει κέφια τώρα να παίξει φρίσμπι στην Κυψέλη, να με δει και να με βοηθήσει;

Η άθλια ατμόσφαιρα τον κάνει να πηγαίνει αλλού φαίνεται. Μα, άμα θέλει αποστειρωμένο περιβάλλον μένει και στον Παράδεισο, δεν είναι ανάγκη να κατέβει στην κόλαση της Κυψέλης. Αλλά όσο να το κάνεις, έχει το μέρος έναν πολυεθνικό εξωτισμό. Όλες οι φυλές εδώ. Επιστημονικό ενδιαφέρον μιλάμε με το τσουβάλι θα έπρεπε να τραβάει η περιοχή. Και προσφέρει κάλυψη τρελή, αν θέλει ο θεούλης να χαθεί στο πλήθος και να ζήσει ινκόγκνιτο σαν κοινός θνητός.»